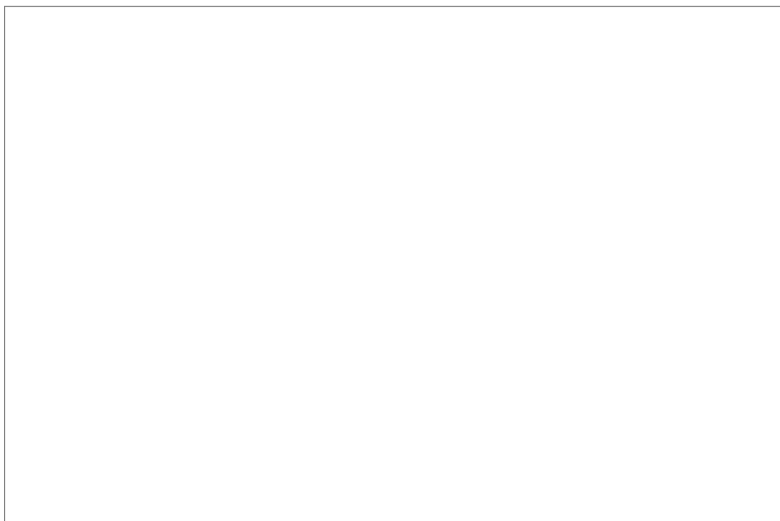


Patru căi prin care soții își pot răni soțiile și risă - i omoarec sniciile



1. Pornografia

Probabil că nu există un mod mai sigur prin care să-ți faci soția să se simtă trădă și folosită, decât făcându-ți un obicei din pornografie. Desigur, adulterul implică toate aceste lucruri, dar pornografia este, de asemenea, adulter. Pornografia este otrăvă. Nu poți spune că este inofensivă sau inocentă sau distractivă. Este prostituție cu împuternicire. Apropo, întotdeauna m-am întrebat care este diferența între o prostituată și un star porno. La prima plătești pentru sex, la a doua plătești pentru sex. Singura diferență constă în cine plătește și cât. Același lucru poate fi spus și despre Johns. Un bărbat care se uită la pornografie plătește să fie satisfăcut de o tânără frumoasă (probabil abuzată și drogată). Fie că plătești un abonament, fie că plătești la fiecare click, plătești. Un bărbat cu o prostituată într-un motel, de asemenea, plătește pentru a fi satisfăcut, doar că într-un mod mai direct. Într-un fel, ai putea spune că prostituata și Johns sunt cel puțin în cinstii unii cu ceilalți, în legătură cu ce fac. Starul porno și privitorul se ascund în spatele ecranului și în fața camerei, dar e același lucru.

Sunt o mulțime de motive să urăști pornografia, dar unul dintre ele are legătură cu câteva deziluzii creează. Mulți bărbați însurați insistă că nu-i nimic rău în asta, dar răsună îndoiesc și vor spune că nu e nimic rău în a sta în aceeași cameră, ca femeie, și privind-o cum face sex. Poate merg chiar la cluburi de striptease și probabil admit că nu e un loc potrivit pentru bărbații însurați. Chiar dacă o fac sau nu, ei admit că nu ar trebui să aibă vreun fel de contact cu alte femei. Totuși, petrec ore urmărind materiale pornografice pe laptop și susțin că este substanțial diferit de toate celelalte lucruri... Cum este diferit? Pentru că este o fantezie? Nu, nu este. Este real. Se întâmplă. Se întâmplă pur și simplu. Este un lucru facilitat de modemuri și internet și se întâmplă.

Aceasta mă duce cu gândul la altă discuție. Dacă stai și să privești la TV sau să faci ceva pe calculator este un lucru atât de pasiv și lipsit de efort, încât noi credem că nu contează. Uitați-vă la toți trolizii ciberneticii care postează tot felul de lucruri vicioase și pline de ură pe YouTube în secțiunea de comentarii, dar nu ar sufla o vorbă despre asta în viața reală. Ei cred, probabil inconștient, că internetul este un pustiu al moralității. Ei realizează că ceea ce spun sau fac, nu are același impact asupra lui sau a celorlalți, în aceeași măsură ca în lumea reală. Nu există niciun temei pentru raționamentul lor. Nu are niciun sens, totuși noi toți ne păcălim singuri dintr-un motiv sau altul. Cu toate acestea, în ciuda tuturor minciunilor pe care ni le spunem, o femeie care descoperă pornografie în calculatorul soțului său, se va simți ca o femeie care tocmai a aflat că soțul sau are o aventură. Și acel sentiment va fi înrăutățit de faptul că soțul va spune că nu e mare lucru și mulți îi vor împărtăși părerea.

Asta nu este nimic pe lângă ce ne face pornografia nouă ca bărbății. Devine o dependență ca oricare alta. Ne limitează. Ne izgonește din familiile noastre, de lângă soțiile noastre, de lângă Dumnezeu. Ne face mincinosi și ipocriti. Cred că orice constrângere de acest gen a bărbăților vine la pachet cu un uriaș sentiment de vinovăție, mai ales în cazul bărbăților cu fiice. Poate suna ca un clișeu să spui că „este fiica cuiva”, dar ea CHIAR este fiica cuiva și asta înseamnă ceva. Îmi vine să mă ascund când mă gândesc la alți tați care se uită la materiale pornografice cu femei de aceeași vârstă ca propriile fiice. Este pervers și dezgustător. Acești oameni nu sunt oameni buni, dar fac un lucru rău – un lucru care, pentru a fi și mai rău, a fost catalogat ca fiind ceva inocent și distractiv.

Categoric nu este ușor să fii un om virtuos. Peste tot pe unde ne uităm sunt cuvinte și imagini care încearcă să ne distragă atenția și să ne ducă într-o spirală a dorinței și lăcomiei sexuale. Nici măcar nu mai poți să citești o tire pe facebook fără să vezi reclame cu tentă sexuală. Se pare că întreaga lume vrea să ne exploateze slăbiciunile. Este ușor să intri în această lume, dar noi trebuie să luptăm contra ei. Ne datorăm asta nouă, dar, mai important, datorăm asta soțiilor noastre. Pornografia înseamnă adulter. Pornografia va face din mariajul tău o epavă. Garantat.

2. Lenea

Întotdeauna am spus că este un mare beneficiu ca bărbății să trăiască câțiva ani pe picioarele lor înainte să se căsătorească. Pe picioarele lor, singuri, nu pe picioarele lor cu colega de cameră din cămin, sau pe picioarele lor cu iubitele. Pe picioarele lor singuri, plătind toate facturile, alergând după toate comisioanele, având grijă de ei înșiși și de afacerea lor, fără nici un ajutor de la mamă sau tată. Am făcut asta 5 ani înainte să-mi cunosc soția și încă mai cred că a fost una dintre cele mai valoroase perioade a vieții mele.

Acestea fiind spuse, sunt totuși câteva capcane. Una dintre ele, cel puțin pentru mine, era că îmi plăcea traiul de burlac. Am învățat să raționalizez lucrurile. Am învățat să scutur turile. Am învățat să mă iesc relativ în dezordine și mizerie, pentru căhei!...sunt doar eu și prietenul imaginar aici, iar lui nu-i pasă de mizerie. Pe parcurs, ca orice burlac care se respectă, am început să folosesc farfurii și tacâmuri de unică folosință, pentru a nu spăla vase. A trebuit să cumpăr pachete noi de șosete, pentru a nu merge la spălătorie. Dacă ceva se strica, pur și simplu încetam să-l mai folosesc și problema era rezolvată. Mă obișnuisem să fiu leneș. Apoi, m-am căsătorit.

Încerc să mă lupt cu îndemnul la leneșenie, dar e greu. Mai „fac câte ceva pe lângă casă”, dar probabil că este simptomatic tocmai faptul că simt nevoia să trec și asta pe răboj de parcă ar fi cine știe ce.

Sunt la fel de responsabil pentru vasele murdare cum este și soția mea, sunt la fel de capabil să schimb un scutec cum este și ea și nu stă nimic scris pe cer cum că doar ea ar trebui să aspire covorul. Așa că, atunci când nu fac aceste lucruri transmit un mesaj că îmi este permis doar să verific aceste lucruri și să intru dintr-un fel de stare vegetativă, în timp ce ea continuă să muncească până termină treaba.

Famiiliile necesită efort și când eu refuz să-l ofer este ca și cum refuz să fac parte din familie. Are sens ca soțiile noastre să se supere pentru o astfel de atitudine. Are sens ca un lucru „atât de mic” precum „a nu ajuta împrejurul casei” să-ți distrugă mariajul. Îl distruge pentru că noi nu participăm la el. Nu avem niciun drept să fim soții leneși. Familia înseamnă muncă și este de datoria noastră să o facem fără să ne plângem.

3. Indiferența

Presupun că toate aceste lucruri sunt strâns legate între ele. Bărbatul leneș este ca și cel indiferent, dar nu neapărat. El ar putea depune mari eforturi pentru a face treburi și a păstra totul în ordine, dar pe de altă parte, să fie apatic când vine vorba de bunăstarea emoțională și spirituală a familiei. Chiar aud că, în ciuda părerilor majorității, acel tip de bărbat este considerat lider în casă. Nu putem sta cu mâinile în sân, lăsând lucrurile în voia lor și lăsând soțiile să umple acest gol. Soțiile care, indiferent de cât de feministe sau

evaluate se consideră, nu vor un bărbat cu un astfel de obicei. Nicio femeie.

Învă mult despre ce înseamnă să fiu eu lider pentru familia mea. Învă despre asta, de obicei pe calea cea grea. Cred că, atunci când eram tânăr, e posibil să fi fost un timp – în ciuda exemplului bun care era tatăl meu – când credeam în „oportunitatea de a fi bărbat” într-un fel arogant. Este tentant să privești astfel, în special înainte să ne căsătorim și să avem copii și să simțim responsabilitatea dezvoltării lor fizice și emoționale, caș și Hristos, cărându-și Crucea Sa sus pe munte.

Ceea ce am ajuns să înțeleg este că, a fi cap de familie este o responsabilitate și nu un drept. Este ceea ce trebuie să facem, cu smerenie și cu dragoste, ca niște servitori, nu ca niște împărați. Am înțeles de ce bărbații aleg să pazească responsabilitatea soției și chiar copiilor și de ce această alegere este devastatoare. Dar am învățat, de asemenea, bucuria rolului de cap de familie, chiar dacă nu e perfect, și să accept menirea pe care toți soții și tații o au.

Adevărul este că îi fac întotdeauna griji pentru familia mea. Mă gândesc cum să-i văd fericiți, cu un acoperiș deasupra capului și în confortul; îmi fac griji pentru însănătoșirea lor, îmi fac griji pentru fericirea lor, pentru siguranța lor. Mă gândesc să nu-i dezamăgesc, să nu eșuez în fața lor și să nu scap frâiele într-un moment important. Aceste stări de anxietate pot fi sufocante și copleșitoare și uneori simt că nu e deloc drăguț să fiu ceea ce sunt de fapt; e ca și cum nu aș fi calificat să fiu un lider pentru nimic, cu atât mai puțin pentru familie; dar Dumnezeu știe că am dreptate: nu sunt calificat. Nu am ceea ce îi trebuie unui lider. Dar, dacă voi încerca să fiu cel mai bun soț și tată doar prin forțele mele, voi eșua. Este un noroc că nu fac asta de unul singur – Dumnezeu este aici. El este adevăratul lider și în final singura mea slujbă este să mă îndrept către El.

Așa că, în îngrijorările mele, știu că El este Răspunsul. Și dacă vreodată voi înceta să-L mai caut, în mijlocul la toate, dacă voi deveni apatic și ignorant, sigur îmi voi dezamăgi soția și căsnicia noastră va fi la ananghie.

4. Imaturitatea

Trebuie spus că soțiile noastre s-au măritat cu adulții (cel puțin teoretic), iar adulții ar trebui să-și calculeze timpul pe care îl petrec cu jucăriile lor. Nu sugerez că noi, soții, nu ar trebui să jucăm niciodată jocuri video, deși eu rareori simt nevoia să o fac. Cu toții avem hobby-uri și activități recreative care ne bucură și, dacă jocurile video te distrează pe tine, foarte bine.

Dar față de alte modalități de recreere, ca alergatul sau cititul, se pare că unii bărbați se pierd în jocurile lor cu orele, în fiecare zi. Jocurile video au capacitatea de a ține bărbații în fața calculatoarelor și a înghiți mult timp și energie.

Sunt multe soții aici – și știu asta pentru că am auzit-o de la multe dintre ele – care se simt mizerabil deoarece soțul vine acasă de la serviciu, deschide Xbox-ul sau orice altceva cu care se mai joacă lumea acum și stă la joc 7 sau 8 ore, ridicându-se doar ca să ceneze și, în final, să se culce, doar ca să o ia de la capăt a doua zi. Poate că e un pic cam mult să numim acest lucru imaturitate, dar sigur are o legătură cu asta.

Un copil poate fi dominat de dorința de a se juca cu jucăriile, dar noi, ca bărbați, trebuie să ne privim interesele în sens mai profund. Gusturile noastre ar trebui să se maturizeze odată cu noi. Este corect față de soțiile noastre să le punem în situația în care soții lor sunt la fel de obsedați de jucării ca și copiii lor? Cum ar trebui ea să simtă dorință pentru un bărbat care o ignoră în favoarea televizorului sau a Xbox-ului? Cum ar trebui să se simtă legată de un tip care e în clasa a 6-a și încă nu a absolvit-o? Un lucru straniu se întâmplă în cultura noastră de azi. Se pare că am decis, mă refer la generația mea, să aducem lumea copiilor, în lumea noastră a adulților. De aceea, noi suntem niște consumatori puternici de jocuri video, cărți comice, desene animate și filme cu supereroi așa cum era în 1994. Nu e ca și cum ar trebui să respingem aceste lucruri întru totul, dar, cu vârsta, ar trebui să avem o anumită perspectivă și aceasta ar trebui să ne ajute să împingem aceste lucruri într-un colț din viața noastră.

Este ceva cu care ar trebui să vă răsfățați din când în când, ca o metoadă de evadare, dar nu ca stil de viață. Nu trebuie să fie ceva copleșitor, global, care ne consumă și ne transformă în leneși sau adolescenți mult prea mari.

Dacă vreți dovezi a ceea ce spun, uitați-vă la reacția unora. Țineți minte: tot ceea ce am vrut să spun este că adulții nu ar trebui să fie așezați obsedați de jocuri, inclusiv jocuri video, pentru că le ocupă viața.

Această declarație este atât de adevărată și de evidentă că nici n-ar fi nevoie să o spunem. Dar, sunt unii bărbați care își iau jocurile video atât de în serios și sunt atât de extaziați în fața lor, atât de prinși în ceea ce ei numesc „cultură”, încât orice critică la adresa jocurilor video va fi întâmpinată cu furie și indignare. Repet, aceasta este reacția unui copil când îi iei jucăria. Pentru un bărbat, să reacționeze astfel, este dezgustător, ca să nu spunem mai multe. Dar se va întâmpla, pentru că se întâmplă deja. De fapt, să critici jocurile video, poate fi cel mai controversat lucru pe care îl poți spune.

Spun acest lucru și lucrurile de dinainte nu dintr-o poziție de superioritate, ci ca cineva care luptă să fie un bărbat mai bun. Știu că neapărat „trebuie” să fiu un bărbat mai bun, un soț mai bun, un părinte mai bun – acesta este cel mai important țel în viața mea. Ca bărbați, trebuie să ne ajutăm între noi în această încercare de a fi mai buni. Să ne ajutăm între noi pornim de aici, cu un pic de onestitate brută. Sunt sigur că vă regăsiți undeva în această listă. Sunt sigur.

Dar putem mai mult. O datorăm femeilor cu care ne-am căsătorit.

Sursa: stiripentruviata.ro via <http://www.ganduridinierusalim.com/4-lucruri-care-iti-ranesc-sotia-si-iti-distrug-casnicia/>